בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 30540-11-20 מזוז נ' פרץ ואח'

לפני כבוד הנשיא עמית יריב

התובע: **שמעון מזוז**
ע"י ב"כ עו"ד יוני ג'ורנו ועו"ד אדיר מזוז

נגד

הנתבעים: **1.שמעון פרץ**
2.עוזי שוקרון
ע"י ב"כ עו"ד רון לוינטל ועו"ד עילית גלעד
3.המועצה המקומית מיתר
ע"י ב"כ עו"ד גדעון פנר ועו"ד ששון יצחק

<u>פסק דין</u>

1. סכסוך פוליטי חריף בין אישי ציבור במועצה המקומית מיתר הוא העומד בלבו של ההליך שלפניי, והוא שהביא את הצדדים לבית המשפט, לבירורה של תביעה על סך 770,000 ₪ שעילתה 50 פרסומים המהווים, כנטען, עוולות על פי חוק איסור לשון הרע, תשכ"ז – 1967 (להלן: "**החוק**").

2. מסגרת הזמנים הרלוונטית להליך היא זו שבעקבות מערכת הבחירות לרשויות המקומיות שנערכה ביישוב בשנת 2018. התובע, שמעון מזוז (להלן: "**מזוז**"), כיהן כראש המועצה המקומית מיתר (להלן: "**המועצה**" ו"**היישוב**", לפי העניין) החל משנת 2018, לאחר שניצח את הנתבע 1, שמעון פרץ (להלן: "**פרץ**") בסיבוב השני של הבחירות. לאחר בחירתו של מזוז לכהונת ראש המועצה המקומית, כיהן פרץ כחבר המועצה, ולמעשה – שימש נָגִיד (״אופוזיציה״) למזוז, לסיעתו וליתר סיעות הַיַחְדָה (קואליציה) במועצה.

3. במהלך פעילות המועצה, פרסם פרץ שורה של פרסומים הנוגעים למזוז, ואשר לטענתו של מזוז – יש בהם משום פרסום לשון הרע כלפיו. לטענתו של מזוז –

> "[...] פעמים רבות נמנע פרץ מלפרסם את דבריו בצורה ישירה ונוהג להשתמש בלשון רמיזה (כאשר ברור לכל למי הוא מתכוון), להניח תמונות אחת על יד השנייה עניין אשר מביא להבנה כי הן קשורות וכך ליצור מצג שווא בפני הקורא [...]" (**סעיף 13 לתצהיר מזוז**).

4. מזוז סיווג את הפרסומים שבגינם הגיש את תביעתו ל-9 קטגוריות שונות, שהובאו בסעיף 29 לתצהירו:

   א. פרסומים המייחסים למזוז מעשי שחיתות שלטונית;

ב. פרסומים המייחסים למזוז התנהגות אלימה – פיזית ומילולית;

ג. פרסומים המייחסים למזוז שימוש במשרד יחסי ציבור ששכרה המועצה למטרות אישיות;

ד. פרסומים המייחסים למזוז עבירות על החוק;

ה. פרסומים המייחסים למזוז גביית אגרת שמירה בניגוד לחוק;

ו. פרסומים המייחסים למזוז השמדת ראיות;

ז. פרסומים המייחסים למזוז עריכת שיפוץ נרחב בלשכת ראש המועצה;

ח. פרסומים המייחסים למזוז "ביצוע מעשים אפלים";

ט. פרסומים שיש בהם כדי להקניט את מזוז.

5. כאמור, התובע פירט בכתב התביעה מטעמו לא פחות מחמישים (!) פרסומים המהווים, לטעמו, לשון הרע, וטען כי הוא זכאי לפיצוי בגינם. כפי שאראה בהמשך, נראה כי עיקר התביעה נובעת מן הקושי של התובע להתמודד עם ביקורת ענייינית שהוטחה בו בקשר עם מילוי תפקידו הציבורי, ואשר מוגנת מפורשות בסעיף 15 (4) לחוק איסור לשון הרע. גם אם מדובר בפרסומים שאינם מחמיאים לתובע, הרי מדובר, לטעמי, בפרסומים שיש בהם מימוש של חופש הביטוי הפוליטי של הנתבעים, ומילוי תפקידם הציבורי כחברי האופוזיציה, באופן שאינו מצדיק לחייבם בפיצוי בגינם. אבהיר עמדתי זו, ולאחר מכן – אבחן כל אחד מ-50 הפרסומים, ואסביר מדוע הוא אינו מצדיק פיצוי בגין לשון הרע.

חופש הביטוי מול הזכות לשם טוב

6. חוק איסור לשון הרע מבקש לאזן בין זכותו של אדם לשם טוב, ובין חופש הביטוי העומד למי שמבקש לבקר את התנהלותו של אותו אדם. יפים לעניין זה דבריה של כב' השופטת אילה פרוקצ'יה בע"א 89/04 **ד"ר יולי נודלמן נ' נתן שרנסקי** (2008) (להלן: "**עניין נודלמן**"):

> "חרף חשיבותו הרבה של חופש הביטוי בחייו של הפרט ובחייה של החברה, היקפו של חופש זה אינו בלתי מוגבל. גבולותיו נקבעים כפרי איזון בינו לבין זכויות אדם מוכרות אחרות של הפרט, ובינו לבין אינטרסים ציבוריים חשובים אחרים, העשויים לעמוד מנגד. נוכח התמודדות אפשרית זו, תחום התפרשותו של חופש הביטוי אינו אחיד, והיקפו עשוי להשתנות מענין לענין בהתאם לטיב ולמשקל הזכות או

הערך שכנגדו הוא מתמודד" (עניין נודלמן, פסקה 13 לפסק דינה של כב' השופטת פרוקצ'יה)

7. ובפסקה 14 בפסק הדין, הוסיפה כב' השופטת פרוקצ'יה וכתבה:

> "ערך חופש הביטוי והזכות לשם טוב הם ערכים המצויים במפלס דומה במידרג זכויות האדם. האיזון ביניהם הוא איזון אופקי, המניח יחסיות ביניהם. בגדר יחסיות זו, מקבל חופש הביטוי משקל מיוחד כאשר מדובר באיש ציבור ובשיח ציבורי, נוכח חשיבותו של ערך זה להבטחת הליך דמוקרטי חופשי. אולם חופש זה, גם בגדר השיח הציבורי, אינו חופש ללא גבולות. גם בגדרו נמתחים קווים אדומים, שמעבר להם פורש המשפט את הגנתו על כבודו של איש הציבור, ועל שמו הטוב, לבל יהא הפקר. בגדרו של האיזון בין הערכים האמורים, כשהוא מוחל על איש ציבור, יש משקל מסוים גם לעוצמה המיוחדת של פגיעת לשון הרע במי שממלא תפקיד ציבורי ותלוי תלות מוחלטת באמון הציבור לצורך מילוי תפקידו"

8. עמדתו של בית המשפט העליון לעניין פרסום לשון הרע כלפי אנשי ציבור היא מורכבת. בע"א 334/89 **רבקה מיכאלי ואח' נ' בלה אלמוג**, פ"מ מו (5) 555, 571 (להלן: "**עניין מיכאלי**") כתב כב' הנשיא מאיר שמגר כך:

> "הרי מדובר באנשים הפועלים בזירה הציבורית, המצויים בענייני התקשורת וגלויים לביטוייה. לפי גישתי לגבי תביעות לשון הרע שעניינן אנשי ציבור, מן הנכון שאלו יהיו ערוכים לספיגת ביקורת רבה יותר כלפיהם מאשר האדם מן השורה. זהו מחיר היחשפותם האישית לציבור והפירסום ברבים, בכתב או בעל פה, של דבריהם".

יש לציין, כי עמדה זו של הנשיא שמגר נותרה דעת מיעוט, אולם הבאתי אותה מאחר שאני סבור שהיא מייצגת התבוננות שקולה והגיונית בכל הנוגע להליכים לפי חוק איסור לשון הרע הנוגעים לאנשי ציבור, וכן משום שבהמשך, אימץ בית המשפט העליון במידה רבה את גישתו זו של כב' הנשיא שמגר, ודומה כי כיום, זוהי ההלכה הנוהגת (וראו פסקה 9 להלן).

בעניין נודלמן קבע בית המשפט העליון, כי:

> "[...]המשקל המיוחד הניתן לחופש הביטוי במישור הציבורי אינו בלתי מוגבל. הוא נבחן על פי מהותו וטיבו בנסיבות המקרה. הוא נשקל מצד אחד, על פי מידת חשיבותו האמיתית לחופש הביטוי. מנגד, הוא נבחן על פי מהותה ומידתה של הפגיעה בשמו הטוב ובכבודו של האדם. גם איש ציבור

> החושף עצמו למערבולת החיים הציבוריים ומסכים בכך לקבל על עצמו מידה מסוימת של נטל חשיפה וביקורת ציבורית, אינו הופך בכך את שמו הטוב ואת כבודו האנושי להפקר. איש הציבור לא הסכים בנטילת תפקיד ציבורי להפקיר לחלוטין את כבודו האישי, והחוק, באיזונים שיצר, מגן גם על בעל תפקיד ציבורי לבל יהפוך שמו הטוב למרמס בכפוף למתן משקל ראוי לחופש הביטוי כערך ציבורי בעל חשיבות. החוק לא התיר בכל מצב מעשי השמצה והשתלחות באנשי ציבור בשם חופש הביטוי, ולא היקנה הגנה לפוגע גם אם הביטוי הוא הבעת דעה על איש ציבור, בנסיבות בהן לא נתקיים בפוגע יסוד של תום לב" (**פסקה 31 לפסק הדין**)

9. ואילו ברע"א 817/23 **עמותת חוזה חדש נ' ח"כ מיקי (מכלוף) זוהר** (30.5.2023) (להלן: "**עניין זוהר**") סיכם בית המשפט העליון, מפי כב' השופט נעם סולברג, וקבע כי:

> "נקודת האיזון שבין שני הערכים האמורים [**חופש הביטוי והזכות לשם טוב** – ע"י], נעה אל עבר הקוטב שבו שוכן חופש הביטוי, שעה שעסקינן בתביעות לשון הרע המוגשות על-ידי אישי ציבור, בגין פרסומים המתייחסים לעשייתם הציבורית"

10. העולה מן המקובץ הוא, כי גם אם חוק איסור לשון הרע מגן גם על אנשי ציבור, ודאי שהנטייה להכיר בזכותם לפיצוי בגין פרסום לשון הרע תהיה מצומצמת ומוגבלת יותר, ותתאפשר כאשר הפגיעה בשמם הטוב היא ניכרת, משמעותית וחריגה (לעניין זה ראו גם ת"א (שלום-ת"א) 13429-05-21 **נתניהו נ' אולמרט**, 21.11.2022).

11. דומה כי המבחן שעל הערכאה הדיונית לבחון בבואה לקבוע אם פרסום מסוים מזכה את הנפגע ממנו בפיצוי כאשר הנפגע הוא איש ציבור הוא מבחן אופי הפרסום. בהיבט זה, יש לשים לב לניסוח שבו השתמשה כב' השופטת פרוקצ'יה בעניין נודלמן, עת הבהירה כי החוק לא נועד להגן על "השמצה והשתלחות באנשי ציבור בשם חופש הביטוי". מכאן שכאשר מדובר בביקורת על עשייה ציבורית של איש ציבור, נדרוש כי הביטוי יהיה חריף יותר וענייני פחות כדי לשלול את הגנת המפרסם, מאשר כאשר עסקינן בפרסום הנוגע למי שאינו איש ציבור – או כאשר עסקינן בפרסום הנוגע לאיש ציבור שלא במסגרת עבודתו הציבורית.

12. הצדדים לפניי אינם חלוקים על כך שב-50 הרשומות שהובאו בכתב התביעה יש משום פרסום, ולמעשה – אין גם מחלוקת כי פרסומים אלה מכילים בחלקם "לשון הרע" כהגדרתו בחוק. המחלוקת בין הצדדים נוגעת לשאלה אם מתקיימות ההגנות שבחוק, ובעיקר – הגנת אמת בפרסום וכן הגנת תום הלב המעוגנת בסעיף 15 (4) לחוק, וקובעת הגנה במקרה שבו:

> "הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי, רשמי או ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לענין ציבורי, או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות".

13. אני סבור שההגנה העיקרית שיש להחיל בעניין זה היא הגנת סעיף 15 (4) הנ"ל, וזאת מטעמים של מדיניות שיפוטית ראויה, ואבאר.

לקיומה של אופוזיציה אפקטיבית יש משמעות דרמטית במשטר דמוקרטי. האופוזיציה מאתגרת את השלטון, מחייבת אותו לפעול באופן שקוף, הגון ומנומק, יכולה, כשהיא פועלת באופן נכון, למנוע התנהלות שרירותית ובזבוז כספי ציבור – גם אם מקורם של אלה אינו בשחיתות מובהקת, כי אם בחוסר תשומת לב מספקת.

על כן, ליכולתה של אופוזיציה לפעול באופן יעיל יש חשיבות רבה במשטר דמוקרטי. במישור הארצי, מוקנים לחברי הכנסת מכל הסיעות – קואליציה ואופוזיציה כאחד – כלי עבודה המאפשרים לחברי האופוזיציה למלא את תפקידם. הם זוכים לתקציב לפעילות – הן לפעילות פרטנית (בין היתר – באמצעות הקצאת תקני יועצים פרלמנטריים, באמצעות מרכז המחקר והמידע של הכנסת, המסייע באיסוף מידע ונתונים, באמצעות תקציב קשר עם הציבור), והן לפעילות מפלגתית (בין היתר באמצעות תקציבי מימון המפלגות).

14. בשונה מן הרמה הארצית, ברמה המקומית, חברי מועצת עיר או מועצה מקומית שאינם חלק מן המנגנון העירוני (הקואליציוני), אינם נהנים, על פי רוב, ממשאבים המאפשרים להם פיקוח ובקרה אפקטיביים על החלטות הרשות. המנגנון העירוני כפוף לראש הרשות המקומית, ולרוב אין לו תמריץ של ממש לשתף פעולה עם חברי האופוזיציה ולמסור להם מידע ברור ומדויק, ודאי לא מידע גולמי ובלתי מעובד, שדרוש לעתים על מנת למצוא ליקויים או תקלות בעבודת הרשות. גם העיתונות המקומית אינה בהכרח שותפה של חברי האופוזיציה בניסיונותיהם לאתר ליקויים או תקלות בהתנהלות הרשות המקומית, באשר הרשות המקומית היא בעלת תקציבי פרסום משמעותיים שביכולתה להזרים לכלי התקשורת המקומיים, וזאת לעומת חברי האופוזיציה, שאינם נהנים מיתרון כזה.

15. הפועל היוצא הוא, שאם נחייב את חברי האופוזיציה ברשות מקומית להוכיח כל דבר ביקורת שפרסמו ברמה שיעמוד בדרישות סעיף 14 לחוק, ונשלול מהם את הגנת סעיף 15 לחוק אם לא עמדו בנטל ההוכחה, נמצאנו מטילים אפקט מצנן דרמטי, קשה ובלתי מוצדק על יכולתה של אופוזיציה עירונית להביא לפני ציבור התושבים ברשות המקומית את הסתייגויותיה מהתנהלות הנהלת הרשות המקומית. מגבלה כזו תפגע לא רק בנבחרי הציבור שאינם חלק מהנהלת הרשות, אלא גם – ובעיקר – ביכולתם של תושבי הרשות המקומית האמורה לקבל מידע על ליקויים בהתנהלות הרשות ולהיות שותפים לדיון ענייני בדבר אופן התנהלות הרשות.

16. מידע כזה – גם אם אינו מדויק, הוא חיוני כדי לייצר שיח ציבורי פתוח, המבוסס על מידע ועל נתונים. כך, אם ניקח לדוגמה את הפרסומים ה-44 וה-45 המובאים בכתב התביעה (סעיפים 257 – 263 לכתב התביעה), נראה כי הפרסום על ביצוע שיפוצים בלשכת ראש המועצה (הפרסום ה-44) הביא את מזוז להכחיש ביצועם של שיפוצים, ולאחר מכן הוברר כי ללשכת ראש המועצה אכן נרכש ריהוט משרדי חדש – כעולה מפרסום 45. מידע זה, שוודאי לא ניתן לטעון כי אין לציבור זכות לדעת על אודותיו (שהרי הציבור הוא הנושא בתשלום בגינו), לא היה נחשף לציבור ללא פרסום 44.

17. עמדתי על כך, שיש להעדיף מתן הגנה לפרסומים המבקשים לעורר דיון ציבורי בהתנהלות הרשות המקומית, גם אם המפרסם אינו יכול להוכיח עובדתית בראיות טובות כל תג ותג מן הפרסום – ובלבד שאין מדובר בפרסומים מצוצים מן האצבע, שאין בהם ולו גרעין של אמת. כך הוא גם ביחס לפרסומים המציגים טענות עובדתיות, ועל אחת כמה וכמה – בפרסומים שברור מעיון בהם כי הם בבחינת הבעת דעה ברורה ומובהקת.

בהקשר זה, וכפי שציינתי כבר לעיל, אני סבור כי יש מקום לתת את הדעת גם על אופן ניסוחם של הפרסומים – מאחר שהחוק מבקש להגן על טענות ענייניות המבקשות לקדם דיון ציבורי, ומשכך, אני סבור שיש מקום לדרוש מן המפרסמים לשמור על לשון נקיה, ולהימנע מהטחת האשמות או מסגנון בוטה ללא צורך.

18. אם נסכם, אני סבור כי בעת בחינתם של הפרסומים יש לבחון ולשקול את השיקולים הבאים:

א. הפרסומים מבקרים את האופן שבו ממלא נבחר הציבור את תפקידו הציבורי;

ב. הפרסומים מנוסחים בלשון שאינה חורגת מאופן ההתבטאות המקובל בזירה הציבורית;

ג. הפרסומים מבוססים על תשתית עובדתית לכאורית, גם אם אינה מבוססת כל צרכה;

ד. הפרסומים הם בתחומים שיש בהם חשיבות ציבורית או עניין לציבור.

ככל שפרסום ביקורתי עומד בארבע אמות המידה שהוצגו, אני סבור שראוי יהיה לראותו ככזה המוגן לפי הגנות סעיף 15 (4) לחוק, ודאי כאשר מדובר במערכת פוליטית, ועל אחת כמה וכמה – כאשר מדובר בשלטון המקומי, וזאת בשל המגבלות על פעילות האופוזיציה שהוצגו לעיל.

בהקשר זה אציין, כי אני סבור שמחלוקת ציבורית, ודאי כזו העוסקת בהקצאת משאבי ציבור ובאופן שבו פועל השלטון (לרבות השלטון המקומי), ראוי לה שתתנהל בזירה הציבורית – בעיתונות המקומית, בשיח (גם אם אנרגטי) ברשתות חברתיות, בישיבות מועצת הרשות המקומית – ולא בזירה המשפטית. את השימוש בזירה המשפטית ראוי לשמור, לטעמי, למקרים שבהם הפרסומים חורגים מגדרי ביקורת לגיטימית, וכוללים שקרים מובהקים, חדשות כזב מובהקות או השמצות אישיות בוטות, שבינן ובין מדיניות ציבורית אין ולא כלום.

הפרסומים עצמם ומשמעותם

19. להלן אציג את הפרסומים, ואת סיווגם לפי "הבעת דעה" או "קביעת עובדה". מספור הפרסומים – לפי הפירוט שבכתב התביעה:

א. **<u>פרסום מס' 1</u>** – מדובר בפרסום שהוא בבחינת הבעת דעה מובהקת, תוך הצגת שאלת הראויות לדיון ציבורי. הטענה כאילו ההתייחסות לדברים שאמר עו"ד אליעד שרגא בהקשר לראשי רשויות מקומיות נועדה ליצור "זיקה" בין מזוז ובין שחיתות בשלטון המקומי – אינה מועילה למזוז. הרשומה התייחסה להשתתפות של עו"ד שרגא באירוע "שבתרבות" שארגנה המועצה המקומית, ובהתאם – הייתה רלוונטית, ולא ניתן לראות בה לשון הרע בהקשר שבה נכתבה;

ב. **<u>פרסום מס' 2</u>** – מדובר בפרסום שהוא בבחינת הבעת דעה מובהקת, הנוגע לעובדה (שמזוז אינו מכחיש) כי שכר את שירותיו של משרד יחסי ציבור. בשונה מן הנטען, בגוף הטקסט אין התייחסות לכך שמשרד יחסי הציבור נשכר "לצרכיו הפרטיים" של מזוז, אלא מועלות שאלות (לגיטימיות בהקשר הציבורי) בדבר ההצדקה להוציא כספי ציבור בנושא זה;

ג. **<u>פרסום מס' 3</u>** – בפרסום זה מתייחס פרץ לשני היבטים: אחד – הימנעות מזוז מפרסום תמלילים והקלטות של ישיבות ועדות המועצה; אחר – טענה כאילו מזוז "הרביץ" לחברי מועצה בישיבות המועצה. אשר להימנעות מפרסום התמלילים – מדובר בביקורת לגיטימית על הימנעות מחשיפה של מידע, שאינו מקים אחריות בלשון הרע. אשר לטענת פרץ כאילו מזוז היכה חברי מועצה, טענה זו מתייחסת לאירוע שסרטון ממנו הוצג לפניי. אין ספק, כי מזוז לא היכה את חבר המועצה המדובר, אולם אין גם ספק כי מזוז קם ממקומו בצורה מאיימת, התקרב לחבר המועצה וניסה להביאו לשבת במקומו של ראש הרשות – ככל הנראה כמחאה על דברים שאמר אותו חבר מועצה. רוצה לומר – אמנם אין מדובר בהפעלת אלימות של ממש, אולם התנהלותו של מזוז כפי שעולה מהסרטון שהוצג מאפשרת לקבוע

כי הפרסום אינו חורג חריגה משמעותית מן המציאות, ועל כן – גם כאן, יש לתת בכורה לחופש הביטוי;

ד. **<u>פרסום מס' 4</u>** – מדובר בפרסום המותח ביקורת על היעדר שקיפות בנוגע לניהול הכספי של מכרז תאורה ביישוב. מזוז לא הצליח להראות כי השאלות המועלות בפרסום זה מנותקות מן המציאות (ולמשל – לא הציג פרוטוקולים של ישיבות המועצה שבהן יוכיח כי לא סירב למסור פרטים לפני ההצבעה), ומכאן שאין מקום לחייב את הנתבעים בגין פרסום זה, שנעשה במסגרת עבודה אופוזיציונית מקובלת;

ה. **<u>פרסום מס' 5</u>** – מדובר בפרסום המתייחס לדוח מבקרת המועצה. מזוז טוען, כי ניסוח הרשומה מרמז על מעשי שחיתות שלו, אולם לא מצאתי כי הניסוח חורג מניסוח סביר של רשומה ביקורתית ביחס ליריב פוליטי, באופן המצדיק חיוב בפיצוי;

ו. **<u>פרסום מס' 6</u>** – מדובר בפרסום המתייחס לשיחה שהתקיימה בין מזוז ובין פרץ, שבה הודה מזוז, כך לטענת פרץ, כי לא הוא כותב את הרשומות המתפרסמות בשמו ברשתות החברתיות. בנוסף, כוללת הרשומה התייחסות להפסקת כהונתו של פרץ בוועדת הנחות, בוועדת המכרזים ובוועדת הביקורת – תוך רמיזה לכך שהפסקת כהונתו בוועדות אלה נעשה כדי למנוע ממנו למתוח ביקורת על התנהלות הוועדות. גם פרסום זה אינו חורג, לטעמי, מגדרי פרסום מותר ביחס ליריב פוליטי. הטענה כאילו בוועדות הרשות המקומית מתקבלות החלטות שלא כדין, שיש בהן כדי לפגוע בקופת הרשות – היא טענה הראויה לליבון ציבורי, אשר מקומו – בזירה העירונית, ולא בבית המשפט. אין מדובר בפרסום שיש לחייב בגינו בפיצוי בגין לשון הרע;

ז. **<u>פרסום מס' 7</u>** – פרסום זה עוסק בגביית אגרת שמירה ביישוב. לטענת מזוז, "מעולם לא נקבע שהגבייה איננה חוקית בפסק דין, אלא באמירה של כב' השופטת דברת כאשר אישרה את התובענה כייצוגית" (סעיף 68 לכתב התביעה). מדובר במובהק ב"פרט לוואי שאין בו פגיעה ממשית" (כלשון סעיף 14 לחוק). מקום שבו אושר ניהולו של הליך ייצוגי נגד הרשות בגין גבייה שלא כדין – מאי נפקא מיניה אם הדבר נעשה בפסק דין או בהערה של בית משפט מחוזי בהחלטה? אשר לדוח מבקרת העירייה – יש לציין כי הרשומה אינה מייחסת גבייה לא חוקית לראש המועצה, קרי – למזוז, כי אם לרשות המקומית, ועל כן – אין כל רלוונטיות לכך שלא צוין מהי השנה שאליה מתייחס דוח הביקורת. גם כאן – לא ראיתי כל הצדקה לחייב את פרץ בפיצוי בגין לשון הרע, גם (ובעיקר) משום שטענותיו נגד

הרשות המקומית מבוססות על דוח ביקורת כמו גם על עמדתו (המחייבת) של בית המשפט.

ח. **<u>פרסום מס' 8</u>** – גם רשומה זו עניינה ההליך בבית המשפט בנוגע לגביית אגרת שמירה. מזוז טוען, כי הפרסום מאשים אותו באמירת שקר לבית המשפט, ומציין כי דוח מבקרת הרשות היה מתקופת ראש המועצה שקדם למזוז. אלא שגם כאן – אין רלוונטיות למועד הדוח, שכן כאשר הרשות המקומית מוסרת עמדה לבית המשפט, ומצהירה כי השימוש באגרה היה לצורכי שמירה בלבד, עמדה זו נוגעת גם לדברים שאירעו לפני תקופת כהונתו של ראש הרשות הנוכחי. לשון אחר – הרשות המקומית היא גוף שיש לה קיום מתמשך, וראש רשות אחד אינו יכול להתעלם מן הקורות את הרשות בתקופת ראש הרשות שקדם לו. גם כאן – לא מצאתי כל הצדקה שיש לחייב בגינה בפיצוי בגין לשון הרע.

ט. **<u>פרסום מס' 9</u>** – רשומה זו עוסקת בהעסקתו של משרד יחסי הציבור של מר מקסים אוקנין על-ידי הרשות. אין מחלוקת, כי מר אוקנין סיפק שירותי ייעוץ לגב' חדוה שקד, שהתמודדה מול מזוז בסיבוב הראשון, אך חברה אליו בסיבוב השני של הבחירות. בנסיבות אלה, העלאת תהיות על ההחלטה לשכור את אחד מיועציה לעבודה עם הרשות אינה חורגת מהתנהלות סבירה של אופוזיציה, ובוודאי שאין מקום לחייב בגינה בפיצוי על לשון הרע.

י. **<u>פרסום מס' 10</u>** – רשומה זו, העושה שימוש בביטוי "מסע לאפילה", מותחת ביקורת על העסקתו של דובר ברשות המקומית, ומייחסת למזוז העסקת משרד יחסי ציבור על חשבון כספי ציבור לצרכיו האישיים. מעבר לכך, מותחת הרשומה ביקורת על העלאת ארנונה "בשעה שלאנשים אין מה לאכול כדי לממן את האינטרסים האישיים והפוליטיים שלכם". פרסום זה הוא פרסום גבולי, שמוטב היה לולא פורסם, ודאי לא בניסוח שבו פורסם. העובדה שהפרסום מתייחס לדברים שאמר מזוז, שלפיהם הוא נאלץ לשכור משרד יחסי ציבור כדי להתמודד עם פרסומיו של פרץ – אין בה כדי להצדיק את הפרסום, שכן אם נקבל את הטענה שלפיה פרסומים ביקורתיים על ראש הרשות המקומית הם בגדרי תפקידם של חברי מועצה מקרב האופוזיציה – ודאי שמענה לפרסומים אלה הוא בגדר תפקידו של ראש המועצה, ואם הוא נדרש לשם כך לסיוע מקצועי – ודאי לא ניתן לומר כי סיוע זה ניתן לו "לצרכיו האישיים". אולם גם אם מוטב היה להתנסח אחרת, עדיין אינני סבור כי פרסום זה חוצה את גבולות השיח הביקורתי על מי שנטל על עצמו תפקיד ציבורי, ואינני סבור כי יש הצדקה לחיוב בפיצוי בגינו.

יא. **<u>פרסום מס' 11</u>** – הרשומה מתייחסת להימצאו של בור בכביש בתחומי הרשות. לטענת התובע, המשפט ברשומה השואל "מה עושים בכסף שלנו חוץ מלנצל אותו לצרכים אישיים ופוליטיים" (סעיף 87 לכתב התביעה) הוא בבחינת לשון הרע. לטעמי, מדובר בהבעת דעה לגיטימית, גם אם חריפה, בעניין שיש לו חשיבות ציבורית, ועל כן – אין מקום לחייב בגינו בפיצוי.

יב. **<u>פרסום מס' 12</u>** – בפרסום זה התייחס פרץ לפחת המים ביישוב, וציין כי "כמעט חמישים אחוז מהמים שאנחנו משלמים עליהם יורדים לטמיון". מזוז טוען, כי נתון זה הוא שגוי, וכי הפרסום כולל גם "זיוף מסמך", שבו נראה כאילו מזוז חתם על נתון זה. לטענת מזוז, חתימתו "הוזזה" מהמקום הנכון, שבו ציין כי הנתונים נלקחו מהנהלת החשבונות של המועצה. גם כאן – מדובר בנושא בעל חשיבות ציבורית, הראוי לדיון ציבורי, ואין באי-הדיוק של מיקום החתימה כדי להצדיק את חיובו של פרץ בפיצוי.

יג. **<u>פרסום מס' 13</u>** – בפרסום זה התייחס פרץ למכרז תאורת לד ביישוב, וטען כי מזוז ביקש לאשר תוספת תשלום לספק המנורות, אף שלטענתו – הסכום שנקבע במכרז נועד להארת היישוב כולו. פרץ טען, כי מזוז נכנס לישיבת ועדת המכרזים, ולמעשה – מזוז מודה כי אכן עשה כן. גם כאן – מדובר בביקורת לגיטימית על מעורבותו של מזוז במכרז, ובנכונותה של הרשות לשלם סכום ניכר לספק. בין שהייתה לכך הצדקה ובין שלא הייתה לכך הצדקה – לא ניתן לראות בהצפת הנושא לדיון ציבורי משום לשון הרע המצדיקה פיצוי.

יד. **<u>פרסום מס' 14</u>** – בפרסום זה התייחס פרץ לטיפול בתשתיות הגינון ביישוב, וציין כי "ראש מועצה אחראי לא היה מקצץ בלי לפחות להציע תוכנית חלופית [...] אדם ישר והגון לא היה מאשים אחרים בנזקים שהוא אחראי להם" (סעיף 102 לכתב התביעה). אכן, מן הפרסום עולה הטענה כי מזוז לא היה "ראש מועצה אחראי", וכן עולה כי מזוז האשים אחרים בנזקים שגרם, ומכאן המסקנה כי אינו "אדם ישר והגון". ביטויים אלה הם ביטוי מובהק לדעתו של פרץ, והם מוגנים בהגנה המוקנית להבעת דעה בעניין ציבורי. אין כל הצדקה לחייב את פרץ בפיצוי בגין פרסום זה.

טו. **<u>פרסום מס' 15</u>** – בפרסום זה התייחס פרץ לכך שרק בעקבות התערבות האופוזיציה במועצת היישוב פרסם ראש הרשות את תכנית דימרי, והעלה שורה של "שאלות" – "זו התכנית? מדוע הוא הסתיר אותה? מה באמת בונים שם? מי אישר את התכנית? איפה הפרוטוקולים?" (סעיף 107 לכתב התביעה). מדובר בפרסום שהוא במובהק הבעת דעה בעניין ציבורי, והבעת ביקורת על תפקודו של

מזוז בכהונתו כראש הרשות – פרסום מוגן, שאין מקום או הצדקה לחייב בפיצוי בגינו.

טז. **<u>פרסום מס' 16</u>** – בפרסום זה התייחס פרץ להסדר הפשרה בתובענה הייצוגית שהוגשה נגד הרשות בנוגע לגביית אגרת שמירה שלא כדין. מדובר ברשומה הכוללת ביקורת חריפה על התנהלות הרשות, אך אין מדובר בהתבטאות החורגת מהבעת דעה ביקורתית בנושא ציבורי, ואין בה חריגה המצדיקה חיוב בפיצוי בגינה, ואין בעובדה שבית המשפט דחה את התנגדותו של פרץ להסדר הפשרה כדי להצדיק קביעה אחרת. בפועל, בית המשפט המחוזי קיבל את הטענה שקיים סיכוי סביר שיקבע בסיומו של הליך כי העירייה גבתה אגרת שמירה שלא כדין; העירייה הסכימה לחדול מן הגבייה – כך שאין מדובר בהשמצות מצוצות מן האצבע. העובדה שעלויות ההליך כולן גולגלו על הקופה הציבורית – אף היא אינה בבחינת עובדה שאינה אמת. עמדתו של פרץ ביחס לעובדות ברורות ונכוחות אלה – היא ביקורת לגיטימית, שטוב שהושמעה.

יז. **<u>פרסום מס' 17</u>** – ברשומה זו העלה פרץ שורה של טענות על התנהלות הרשות והעומד בראשה, על היעדר שקיפות, תוך שהוא חוזר ומעלה טענות שהועלו ברשומות קודמות. ברשומה נכתב מפורשות כי "המטרה היא לקיים דיון ציבורי" (סעיף 121 לכתב התביעה). הפרשנות שנתן מזוז לדברים שנכתבו (בסעיף 122 לכתב התביעה) – גם אם אינה מנותקת מן ההקשר, אינה רלוונטית. מדובר בביקורת לגיטימית על התנהלות ראש רשות מקומית, ביקורת המוגנת מכוח סעיף 15 (4) לחוק.

יח. **<u>פרסום מס' 18</u>** – ברשומה זו העלה פרץ טענה הנוגעת להתבטאותו של מזוז ביחס לפרויקט בנייה שנועד לשמש לדיור מוגן, ואילו מזוז ביקש להסב אותו לשכונת מגורים נוספת. לטענת מזוז, הציטוט שהובא מפיו מתייחס רק לחברי האופוזיציה, וחרף האמור – בחר פרץ לפרשו כאילו הוא מתייחס ל"תושבים רבים". במקרה זה, אני מתקשה לראות כאן לשון הרע כלל, אבל גם אילו היה ניתן לראות את הדברים כאילו הם לשון הרע, היה זה מזוז שהתבטא באופן בוטה (הציטוט, אגב, הובא גם במסגרת הרשומה, כך שהקורא הסביר יכול היה להתרשם בעצמו מן הדברים). ברי כי התנגדות האופוזיציה אינה משקפת רק את עמדתם של חברי האופוזיציה, אלא גם עמדה של חלק מן התושבים, ועל כן – אין בדברים אפילו חוסר דיוק מהותי. לא מצאתי בדברים כל ביטוי המצדיק פיצוי בגינו.

יט. **<u>פרסום מס' 19</u>** – ברשומה זו מתח פרץ ביקורת על כך שבשכונת כרמית לא הוצבו תמרורי אזהרה בכבישים, וכתב – "תושבי כרמית משלמים ארנונה וממנים למזוז יחסי ציבור לצרכיו האישיים והפוליטיים [...]".

מדובר בפרסום ביקורתי, המייחס למזוז שימוש במשאבים ציבוריים לצרכים אישיים ופוליטיים, אבל כאשר בוחנים אותו בהקשרו המלא, קרי – אגב הביקורת המנומקת על התנהלות הרשות המקומית, יש לראותו כביקורת (חריפה ונוקבת, אך לגיטימית) על סדרי העדיפויות שמוביל ראש הרשות המקומית בניצול תקציב הרשות. לא מצאתי כי יש הצדקה לפיצוי בגין הדברים האמורים.

כ. **<u>פרסום מס' 20</u>** – מדובר ברשומה שבה טוען פרץ כי חרף העלאות הארנונה, קיצצה הרשות המקומית בשירותים הניתנים לתושבים. עוד טוען פרץ, כי "במיתר אין שקיפות". גם כאן, חזר פרץ לטענה כי תקציב ההסברה ויחסי הציבור הרשות הוגדל על חשבון שירותים אחרים. לא מצאתי בדברים כל חריגה מגדרי פרסום ביקורתי על פעילות הרשות המקומית, ודאי לא פרסום המצדיק פיצוי בגין לשון הרע.

כא. **<u>פרסום מס' 21</u>** – גם כאן מתייחסת הרשומה לגביית אגרת השמירה. הדברים שנאמרו ביחס לפרסומים 7 ו-8 יפים גם לעניין זה. מעבר לכך, הטענה העולה ברשומה להעלמתם של מסמכים – אינה נסתרת בעדויות התובע, והוא אף אינו מכחיש את טענתו של פרץ בפרסום, כאילו נמסר לבית המשפט כי התחשיבים שעל בסיסם חושבה אגרת השמירה אינם קיימים ברשות המועצה. די בכך כדי לדחות את טענותיו של מזוז בהקשר זה.

כב. **<u>פרסום מס' 22</u>** – גם רשומה זו עניינה אגרת השמירה, וביתר דיוק- תגובתו של התובע לאישור הסדר הפשרה בתובענה הייצוגית. מדובר בביקורת נוקבת על התנהלותו של מזוז בתפקידו כראש עיר, ביקורת שכל כולה מוגנת בהגנה על פי סעיף 15 (4) לחוק איסור לשון הרע, ואין כל הצדקה לפצותו בגינה. הטענות כאילו מייחס פרץ למזוז את גביית אגרת השמירה באופן אישי – אין להן כל בסיס. הביקורת מופנית למזוז בשבתו כראש המועצה המקומית, ואין כל רמיזה אחרת. גם אם הגבייה החלה בתקופת כהונתו של ראש הרשות הקודם, ודאי שאין בכך כדי להסיר מאחריותו לקיומה של גבייה שלא כדין בתקופתו.

כג. **<u>פרסום מס' 23</u>** – גם רשומה זו עניינה בהליך המשפטי בגין גביית אגרת השמירה שלא כדין. יפים לעניין זה הדברים שנאמרו ביחס לפרסומים קודמים באותו נושא, ואין מקום לפצות את התובע בגין ביקורת – גם אם חריפה – שהוטחה בו בגין דברים שעשה במסגרת תפקידו הציבורי.

כד. **<u>פרסום מס' 24</u>** – ברשומה זו מותח פרץ ביקורת על כך שמכרז למנהל יחידת ההון האנושי ברשות לא פורסם באופן בולט דיו. כפי שמציין התובע עצמו (וראו סעיף 157 לכתב התביעה), שמו של התובע כלל אינו מוזכר, והביקורת היא על הרשות המקומית. די בכך כדי לדחות את טענות התובע בהקשר זה. מעבר לכך, התרופה לביקורת זו היא מתן מענה פומבי וברור לשאלה – האם הייתה חובה לפרסם את המשרה, ואם כן – מדוע לא פורסמה. אין מדובר בפרסום המצדיק פיצוי, והדברים יפים גם ביחס לתגובות לפרסום.

כה. **<u>פרסום מס' 25</u>** – ברשומה זו מברך פרץ את מבקרת המועצה על עבודתה, מציין כי מתחילת תפקידה היא חשפה "מעשי שחיתות, עבירות על החוק, שימוש אסור בכספים ועוד" (סעיף 161 לכתב התביעה), ודורש קביעת דיון בדוח הביקורת במליאת המועצה. בשונה מן האמור בתביעה, הנתבע אינו מאשים את התובע באותם מעשי שחיתות – אלא בכך שהוא מסרב לקיים דיון במועצת הרשות בממצאי הדוח, טענה שהתובע כלל לא טרח להכחיש, ודאי לא להביא ראיות לסתור. מדובר בביקורת לגיטימית וענייינית, הנוגעת במישרין לתפקידה המרכזי של האופוזיציה – ביקורת על עבודת הנהלת הרשות. ודאי שאין בכך פרסום המצדיק פיצוי.

כו. **<u>פרסום מס' 26</u>** – רשומה זו עניינה באישור חוזר של תקציב שאושר בעבר, וראשיתו – בטענה שהתובע "אחת לכמה חודשים הוא מופיע, מקלל ונעלם". נראה כי פרסום זה בא בתגובה לפרסום של מזוז עצמו, אם כי איש מן הצדדים לא טרח להגיש פרסומים מקדימים אלה. מדובר בפרסום ביקורתי על כך שהתובע הגיש לאישור מועצת הרשות המקומית תקציב כבר אושר במועצה חודשים אחדים קודם לכן – זוהי ביקורת לגיטימית, שגם אם ניתן היה לנסחה אחרת, אינה חורגת מן השיח הפוליטי הלגיטימי, ואין בה כדי להקים זכות לפיצוי.

כז. **<u>פרסום מס' 27</u>** – מדובר ברשומה שבה מותח פרץ ביקורת על סירובו של מזוז לפרסם דוח שנתי על התנהלות היישוב. אף שמדובר בפרסום ביקורתי, הוא אינו חורג מן המקובל בשיח הפוליטי, ואין בדברים משום חריגה מן המקובל, באופן המצדיק פיצוי.

כח. **<u>פרסום מס' 28</u>** – מדובר ברשומה שבה מתאר פרץ דיון בבית המשפט שבו נדונה טענה שהמועצה גבתה כספים בניגוד לחוק. חרף הפרשנות שמציע התובע לפרסום זה, מדובר בפרסום ענייני, גם אם ביקורתי, ואין כל הצדקה לפצות את התובע בגינו.

כט. **<u>פרסום מס' 29</u>** – רשומה זו מתייחסת לתחילת עבודות פיתוח באזור המיועד להקמת אזור תעשייה, ומצוין כי "לשמחתינו, פעולותיו ועמדותיו של מר שמעון מזוז, ביחס לאזור תעשייה חשוב זה, אינם משפיעים על הגורמים הפועלים בשטח ומקדמים את התוכנית". מדובר ברשומה המנוסחת בלשון ענייינית, ומותחת ביקורת על עמדתו הנטענת של התובע בכובעו כנושא תפקיד ציבורי – אין מדובר בפרסום המצדיק פיצוי בגינו, והוא מוגן תחת הגנת סעיף 15 (4) לחוק.

ל. **<u>פרסום מס' 30</u>** – גם רשומה זו מתייחסת להליך המשפטי בעניין אגרת השמירה ביישוב. גם פרסום זה, חרף הפרשנות שנותן לו התובע בסעיף 187 לכתב התביעה, אינו חורג מביקורת ציבורית לגיטימית על התובע בתפקידו כנבחר ציבור, ואין כל הצדקה לפיצוי בגינו.

לא. **<u>פרסום מס' 31</u>** – גם רשומה זו מתייחסת להליך בחירתו של יועץ יחסי ציבור לרשות המקומית, והנתבע צירף אליו את הצעות המחיר. לטענת התובע, לאצ וין כי מדובר בהתקשרות המשך, וכי בהעסקה הראשונית נבחרה ההצעה הזולה ביותר. מדובר בנושא בעל חשיבות ציבורית מובהקת – שימוש בכספי ציבור, עריכת הליכים תחרותיים להתקשרות כספית, וגם התובע אינו מכחיש כי עובדתית – הטענה כאילו נבחר המשרד שהגיש את ההצעה הזולה ביותר – אינה נכונה ביחס להתקשרות זו. מכאן שאין כל יסוד לטענות התובע ביחס לפרסום זה. העובדה כי הסעיף המבקש לפרש את הרשומה ארוך יותר מן הרשומה עצמה, מלמד כי התובע נדרש ללוליינות לא מבוטלת כדי להסביר מדוע, לשיטתו, פרסום זה מצדיק תביעה או פיצוי.

לב. **<u>פרסום מס' 32</u>** – ברשומה זו מתייחס הנתבע, בין היתר, לקיומן של פגישות עבודה עם הקבלן יגאל דמרי טרם התקבלה החלטה בנוגע לבניית בית דיור מוגן ביישוב, ואשר לטענת הנתבע – התובע לא מסר גילוי נאות בעניינן. מדובר בביקורת רלוונטית וענייינית על תפקודו של התובע בכהונתו הציבורית, ביקורת המוגנת על ידי סעיף 15 (4) לחוק.

לג. **<u>פרסום מס' 33</u>** – ברשומה זו מותח הנתבע ביקורת על עיכוב נטען בפרסם צו הארנונה לשנת 2020. התובע מציין כי הנתבע "רומז לשחיתות התובע", אולם פרשנות זו, בכל הכבוד, היא פרשנות מוקשית: הרשומה ברורה ונהירה, ומותחת ביקורת על העיכוב בפרסום צו הארנונה – גם ההתייחסות לשמירת חוק נוגעת לעניין זה. מדובר בביקורת לגיטימית בסוגיה ציבורית חשובה, ואין מקום לפיצוי בגינה.

לד. **<u>פרסום מס' 34</u>** – ברשומה זו, שהובאה ללא כל הקשר רלוונטי, מתייחס הנתבע (ככל הנראה) לאתר עבודות שלא גודר ושולט כנדרש, אלא רק לאחר התערבות גורמי אכיפה. מדובר בביקורת ציבורית בעניין רלוונטי, והפרשנות המוצעת לפרסום זה אינה סבירה ואינה מתקבלת על הדעת. בשולי הדברים אעיר, כי "נבהל ופועל" אינו כינוי גנאי – גם אם אין מדובר בצירוף שנעים לקרוא. אין כל הצדקה לפיצוי בגין פרסום זה.

לה. **<u>פרסום מס' 35</u>** – רשומה זו עוסקת, שוב, בהליך המשפטי הנוגע לאגרת הגבייה, ובעלותו של הליך זה לקופת המועצה. מדובר בפרסום של ביקורת ציבורית מובהקת, המוגנת מכוח סעיף 15 (4) לחוק, ואשר אינה מקימה כל זכות לפיצוי.

לו. **<u>פרסום מס' 36</u>** – רשומה זו עוסקת באופן שבו מנוהלים כספי הרשות, לרבות התייחסות לתקציב הכיבוד לישיבות המועצה. חרף הפרשנות הקיצונית שמציע התובע לדברים שנכתבו (וראו, למשל, סעי 217 לכתב התביעה), מדובר בביקורת לגיטימית על תפקודו של התובע בכהונתו הציבורית, ואין כל הצדקה לפיצוי בגין פרסומים אלה.

לז. **<u>פרסום מס' 37</u>** – גם רשומה זו עוסקת באופן שבו מתנהלים ענייניה הכספיים של הרשות, וגם כאן – מדובר ברשומה ביקורתית, התוקפת את סדר העדיפויות של הנהלת הרשות בשימוש בכספי הציבור. אני מתקשה לחשוב על ביקורת לגיטימית וחשובה יותר שיכולה אופוזיציה להציג ביחס לראש הרשות, ומתקשה לראות כיצד ניתן לשלול את הגנת סעיף 15 (4) לחוק במקרה זה. ראוי היה כי דברים אלה ימצאו מענה בתגובה עניינית בזירה הציבורית, ולא בהגשת תביעת לשון הרע.

לח. **<u>פרסום מס' 38</u>** – רשומה זו עוסקת במיזם שקידם היזם דמרי בשטחי הרשות המקומית, ובאופן רחב יותר – בביקורת של הנתבע על היעדר שקיפות בהתנהלות הרשות המקומית. התובע רואה בדברים האשמה שלו בשחיתות – אולם הפרסום עצמו מהווה ביקורת לגיטימית על התנהלות התובע במילוי תפקיד ציבורי, ביקורת המוגנת בסעיף 15 (4) לחוק.

לט. **<u>פרסום מס' 39</u>** – רשומה שהיא תגובה לרשומה של תושבת אחרת ביישוב (שלא נתבעה בהליך זה). הרשומה המקורית של התושבת עסקה במחיר הנמוך, כנטען, שבו רכש היזם דמרי מגרשים ביישוב, והתגובה שהשיב הנתבע עסקה בסירובו הנטען של התובע להציג את תוכנן של פגישותיו עם אותו יזם. רשומה זו משקפת דיון ציבורי לגיטימי על אופן ניהול היישוב, ואני סבור שראוי היה כי התובע, ששימש באותה תקופה כראש הרשות המקומית, ימצא דרך להצטרף לדיון, ולא

יביא את השיח לבירור במסגרת הליך משפטי. לא מצאתי כי יש הצדקה לפיצוי בגין פרסום זה, שעיקרו כלל לא היה של הנתבע, אלא של תושבת אחרת.

מ. **<u>פרסום מס' 40</u>** – גם רשומה זו עוסקת בגביית אגרת השמירה ביישוב מיתר. בשונה מן הפרשנות שנותן התובע לאמור ברשומה, ההתייחסות היא למזוז מכוח תפקידו, אין כל טענה או רמיזה כאילו מזוז עושה שימוש בכספי אגרת השמירה לצרכיו, ומדובר על מדיניות הגבייה שלו. בנסיבות אלה, פרסום זה אינו חורג מן המותר ומן המוגן בסעיף 15 (4) לחוק.

מא. **<u>פרסום מס' 41</u>** - רשומה זו היא תגובה לרשומה של תושב היישוב מיתר, רששבה המלצה לבדוק את הלכי הגבייה (ככל הנראה של אגרת השמירה). התובע טוען, כי המילה שלא נכתבה במלואה בתוך הסוגריים היא "ככל הנראה שדים", אולם הביטוי "מגדל השדים" אינו ביטוי מוכר, וסביר יותר כי הכוונה הייתה "מגדל השקרים". מכל מקום, גם אם ניתן היה לנסח את הרשומה באופן עדין יותר, עדיין אין היא חורגת מביקורת ציבורית לגיטימית, ואינה מצדיקה פיצוי כלשהו.

מב. **<u>פרסום מס' 42</u>** – רשומה זו עוסקת בהנחייתו של התובע לקיים ישיבה שעניינה התמודדות מערכת החינוך ביישוב עם שימוש באלכוהול ובסמים בתקופת סגרי הקורונה באמצעות זום. לצד זאת, התייחס הנתבע לתובע כאל מי ש"מסכן את בטיחותם של ילדינו מידי בוקר במוסדות החינוך במיתר, בתחנות ההסעה ובדרכים". מדובר בביקורת – חריפה ובוטה – אך לגיטימית בהקשר הציבורי, ואין כל הצדקה לפצות בגינה.

מג. **<u>פרסום מס' 43</u>** – רשומה זו עוסקת, שוב, בשימוש במשאבי הרשות, ומשלבת ביקורת על כך שלא פורסמו שינויים בצו הארנונה לשנת 2021, לצד הערות על שיפוץ לשכת ראש המועצה לצד הימנעות מחידוש מבני ציבור אחרים. התובע טוען, כי במועד שבו פורסמה הרשומה, לא בוצעו כל עבודות ולא אושר כל רכש לטובת לשכת ראש המועצה, אם כי הוא אישר כי לאחר מועד זה אכן נרכש ריהוט מסוגים שונים. גם כאן, מדובר בביקורת לגיטימית על פעילותו של התובע בכהונתו הציבורית, ואין כל הצדקה לפיצוי בגינם.

מד. **<u>פרסום מס' 44</u>** – גם רשומה זו עוסקת בסוגיית "שיפוץ" לשכתו של התובע, וגם כאן – אינני רואה כל הצדקה לפיצוי, מאחר שהפרסום אינו חורג מן המקובל בביקורת פוליטית.

מה. **<u>פרסום מס' 45</u>** – גם כאן – סוגיית רכש הריהוט ללשכת ראש המועצה. וגם כאן – מדובר בביקורת לגיטימית על התנהלות ציבורית, ואין כל הצדקה לפיצוי בגינו.

מו. **<u>פרסום מס' 46</u>** – ברשומה זו הוצגה ביקורת על הקצאה לא שקופה של קרקע ציבורית. ברשומה עצמה – צוין כי התובע אינו קשור להקצאה זו (אלא מנכ"ל המועצה), אך בכיתוב לצילום המצורף הוזכרו המנכ"ל והתובע בצוותא חדא. אף שמצאתי טעם בטענה, כי המלל ברשומה עצמה מבהיר כי התובע אינו חלק מן התנהלות שעליה מותחים ביקורת, אך הכיתוב מתחת לצילום סותר הבהרה זו, אינני סבור כי יש מקום להטיל חובת פיצוי בגין פרסום זה, שכן ראש הרשות המקומית אחראי להתנהלות הרשות – לרבות המנכ"ל.

מז. **<u>פרסום מס' 47</u>** – מדובר ברשומה שבאה, על פי תוכנה, בהמשך לפרסום כלשהו של התובע עצמו (אך הפרסום המקורי לא צורף ולא הוצג). מדובר ברשומה ביקורתית, שאינה חורגת מגבולות השיח הפוליטי המקובל, ואין מקום לפצות בגינה.

מח. **<u>פרסום מס' 48</u>** – הרשומה עוסקת, שוב, בסוגיית השקיפות בשימוש בתקציב המועצה. מדובר בביקורת ענינית ולגיטימית בנושא ציבורי הראוי לדיון, ואין כל הצדקה לחייב בפיצוי בגינו.

מט. **<u>פרסום מס' 49</u>** – גם רשומה זו, כמו רשומה מס' 24, עוסקת בכך שהצורך במינוי מנהל הון אנושי במועצה לא פורסם באופן בולט. וגם כאן, כמו ברשומה מס' 24, אינני סבור שיש הצדקה לפיצוי. מכרז לתפקיד ברשות המקומית אמור להתפרסם באופן רחב, ואם נטען שלא כך נעשה – ודאי ראוי היה להעלות את הנושא לדיון בזירה הציבורית.

נ. **<u>פרסום מס' 50</u>** – רשומה זו עוסקת בפרסום דוח מבקרת המועצה, בצד ביקורת על התנהלות התובע ביחס לדיון בדוח במליאת המועצה. אף שמדובר ברשומה המכילה ביקורת נוקבת, אין מדובר בחריגה מן השיח הפוליטי המקובל, ואין כל הצדקה לפיצוי בגינה.

20. סקרתי את כל חמישים הפרסומים, על מנת להראות, כי המשותף לכל הפרסומים הללו הוא עיסוקם בנושאים מהותיים, שנכון וראוי ללבן אותם במישור הציבורי. נבחר ציבור נדרש לעמוד לביקורת הציבור הבוחר בו. ביקורת זו – לא תמיד היא נעימה לעין או לאוזן, לא תמיד היא נעשית בכפפות של משי או בלשון רכה. אולם כעולה גם מפסיקת בית המשפט העליון, כאשר עסקינן בביקורת על נבחר ציבור, על הפרסומים לחרוג מגדרי השיח הציבורי המקובל חריגה משמעותית.

עמדתי על החשיבות שבקיומו של דיון ציבורי רחב ופתוח בכל הנוגע לתפקודן של הרשויות המקומיות, כמו גם על מיעוט הכלים העומדים לרשות חברי מועצה שאינם נמנים עם הקואליציה המקומית. דומה כי חלף הגשת תביעה זו, ראוי היה כי ראש הרשות המקומית,

הוא התובע בהליך זה, היה משיב תשובות ענייניות לפרסומי האופוזיציה, נוהג שקיפות בנתונים, ונותן מענה לטענות שהועלו נגדו. מהלך כזה, ולא הגשת הליך משפטי, הוא שמאפשר למנהיגים לקבל את אמון הציבור, ולהוכיח לציבור הבוחרים, כי הם ראויים לאמון שניתן בהם.

21. יש להעיר עוד, כי חלק ניכר מן הפרסומים שבגינם הוגשה התביעה הם ביקורת המנוסחת בלשון מנומסת ותרבותית – והגשת תביעה בגינם מעידה על חוסר יכולת להתמודד עם ביקורת עניינית. ריבוי הפרסומים שבגינם הוגשה תביעה פעל לרעת התובע, שכן לפחות פרסום אחד, אילו הוגש כשהוא לעצמו, אפשר שהיה מזכה אותו בפיצוי כלשהו, אך כאשר מוצג פרסום זה בתוך מארג כלל הפרסומים, שבגינם הוגשה תביעה ללא הבחנה של ממש בין עיקר ובין טפל – נטמע גם הפרסום הגבולי, ונכנס לגדרי המותר.

22. בשולי הדברים, אך לא בשולי חשיבותם, אבקש להעיר, כי אפשר שראוי היה לנהל את השיח הציבורי באווירה רגועה, נעימה ומכבדת יותר. האשמת נבחרי ציבור בשקרים, בשימוש פסול בכספי ציבור וכן הלאה – לא מוכיחה את עצמה תמיד כיעילה. אינני סבור כי מזוז ניהל את הרשות באופן "מושחת", אם כי יש להניח כי אופן הניהול לא היה חף מפגמים ומליקויים כאלה ואחרים. עם זאת, לטעמי, בהינתן אופיו של השיח הציבורי בימים אלה, הפרסומים שבגינם הוגשה התביעה רחוקים מלהצדיק את הגשתה של התביעה, ודאי לא בסכום שבו הוגשה, ומשקפים חוסר הבנה של תפקידו של נבחר ציבור, של מידת האחריות המוטלת עליו, ושל חובת השקיפות שהוא חב כלפי הציבור.

23. משלא מצאתי כי איזה מן הפרסומים מקים חובת פיצוי, ממילא לא ראיתי לייחס אחריות בגין השיתופים ששיתף הנתבע 2 את אותם פרסומים, שהרי אם הפרסום המקורי אינו מקים חבות – ודאי ששיתופו של הפרסום אינו מקים חבות.

גם התביעה נגד הנתבע 2 נדחית אפוא במלואה.

24. הפועל היוצא הוא שהתביעה נדחית במלואה. משכך, אינני רואה צורך לדון בשאלת חבותה של הרשות המקומית עצמה ובשאלה הנכבדה של זכותו של חבר מועצת רשות מקומית לקבל שיפוי מן הרשות בגין דברים שאמר במסגרת מילוי תפקידו. שאלה זו היא שאלה נכבדה, הראויה לבירור מקיף, יתכן שאף תצדיק שמיעת עמדת היועצת המשפטית לממשלה, אולם לנוכח התוצאה שאליה הגעתי במקרה זה, אינני רואה צורך להתעמק בה.

25. התביעה נדחית אפוא. התובע יישא בשכר טרחת ב"כ הנתבעים 1 ו-2 בסך 45,000 ₪ כולל מע"מ (בהתאם לתעריף המינימלי המומלץ של לשכת עורכי הדין). הסכום יישא ריבית על פי חוק פסיקת ריבית והצמדה מהיום ועד התשלום המלא בפועל. כמו כן יישא התובע

בהוצאות הנתבעים 1 ו-2 בגין ההליך בסך של 7,500 ₪, בצירוף ריבית לפי חוק פסיקת ריבית והצמדה מהיום ועד לתשלום המלא בפועל.

26. בשל מעורבותה המצומצמת של הנתבעת 3 בהליך, יישא התובע בשכ"ט ב"כ הנתבעת 3 בסך 7,500 ₪ ובהוצאותיה בסך 2,500 ₪ בלבד. לסכומים אלה תצטרף ריבית לפי חוק פסיקת ריבית והצמדה מהיום ועד לתשלום המלא בפועל.

ניתן היום, י"ח שבט תשפ"ה, 16 פברואר 2025, בהעדר הצדדים.

עמית יריב, נשיא